
Fűri Mária

ÓDA A KOBALTKLORIDHOZ

Kezdő vegyészként hogy szerettelek!
Veled színeztük a szilikagélt
Amelynek rózsaszínbe hajló kristályai
Az idő múlását jelezték
De néhány órás szárítás után
Újra kék lett, pompás ibolyakék

Titráltam én, és nem is keveset
A színátcsapást jelző indikátor
Leggyakrabban a metilnarancs volt
Fenolftalein vagy kristályibolya
Sem volt ritkaság, vagy jodometriás
Titrálásnál a főzött keményítő
Színtelenbe lassabban váltó kékje
Ezek mulandóságunkat jelezték
A nap végén kiöntve megsemmisült
A szín, amit munkánk megcélozott

Te változó, megújulni képes
Jelenség voltál, a bizonyosság
Hogy van állandóbb, mint sérülékeny
Viszonyaink s törékeny életünk
A biztos pont voltál nekem, természet
Csodája. Frissen szárított
Kéklő tömeged nem a debreceni
Krematórium kékeslila színét
Hanem a FŐNIX feltámadását
Idézte meg nekem, egyáltalán
A feltámadást, amely sorsunkon
Túlmutat; a megújulást, amelynek
Vége számunkra beláthatatlan

Rákkeltő vagy. Bennem egy világ omlott
Ma össze. Számúzni kell körünkből
Csak nyűg lennél, plusz adminisztráció
Veszélyforrás, mely kiszámíthatatlan
Jön más helyetted, más indikátorok
Jelzik majd, hogy már elnedvesedett
A szilikagél, s szárítani kell
De azt a színt, a fiatalságom
Kedvenc színét, nem hozza vissza semmi...

Varró Dániel

EGY KOSZORÚBÓL

De mit vesződöm én tevéled, édes, annyit?
 De mit töröm magam? Mit alkalmazkodom,
 mint drága porcelánok között egy masztodon?
 S a maszkodon miért nem birok átlátni vagymit?
 Miért nem látok át, babám, a maszkodon?
 De nem panaszkodom.

S te mit, te mit velem?

Köröttem mit forogsz-
 sűrögsz te hittelen?

Becéző szót fülembé rutinnal mit gügyögysz?

Gatyáim mit mosod ki? Aggódva, eltökélve

m a k ő a s k ?

i g i k z ö

t g e á t

a t r é

t í l

o t r

d ó e

-

De mit varrod meg, édes, lukas pulóverem?

Látod, ez a vers is hogy szét akar szakadni itt nekem.

Sz^ét^esⁿi i^t n^ek^em e^z a sz^on^et^t s^em á^ta^ll,

d^e ö^ss^ze^ta^rt^om éⁿ, n^e f^él^j, a r^ím^ek á^lt^al!

Ez egy kettős szonett különben, huszonnyolc soros.

Szóval hogy hogy van ez. Törődötten törődve
 egymással mit vesződünk egymásban elvesződve?
 Mít vagyok én ilyen aprócska méretű?

kö-

zal ze-

ka- tú pé-

A ben

í g y t ű n ő d i k a

míg végleg eltűnik.

Húznék ujjadra gyűszűt,

kímélni ujjbegyed, mit össze annyi tű szűrt –

nem szó szerint, hanem úgy értve, hogy a gondok.

De versemen, no nézd, mit bők, mit szalad át...?

(Mit varrod vissza mindig ingemre
a
z
t

a

g o
t m
o b

?
)

A stressz, a félsz, a hiszti, a nyűgök, macerák.

A stressz, a félsz, a hiszti, a nyűgök, macerák...
Fázós, szép lábadon fölfeslett sarkú zoknik.
Hol van a fény szemedből? És mi az ott a szád –
az a kis biggyedés a szád sarkában, ott ni.
Széttárja a karórám a karjait: negyed tíz.
Egész nap negyed tíz van, de hozzá lehet szokni.
Egy pegazus beröppen, ha ablakot nyitok.
Négy lába van, de mégis a könyvespolcra botlik,
amelyen sorban állnak a sorba állított,
vastag prózák precízen, a Proust, a Mann, az Ottlik...
De hogy került a számba e régen elfeledt íz?
Lakik egy pók a szádban, beszótt ma egy saroknyit.
Dohos zugokban moccan sok prémes kis titok.
Mind többször már a gond szívünkben ablakot nyit.

Mind többször már a gond
szívünkben ablakot nyit,
mi kint volt, most beront,
az esti ég ma fogzik,
csont motoszkal az ínyben,
tüdőben szénmonoxid,
sok kis sugár imígyen
bujkál, s az éjen átsüt,
mint fog bökö az ínyen,
mint vér az ingen átüt,
a kinti zaj behangzik,
a benti csend hová tűnt –
a nyár s a tél ma bagzik,
fülünkbe vígadoznak

vidám szomszédi lagzik,
bejön a kinti rossz szag,
a nappal egyre kurtább,
az éjjel egyre hosszabb,
mint csillag fénye bújt át
szerelmed éjszakámon,
most néznem kell a hulltát,
most, oltott méz a fákon,
kívülről száradsz rám már,
kibuggyant vér a számon,
a bent a kintbe átjár,
az ínyt fog üti át,
s a szó gégénkbe hátrál,
akár egy pici rák.

[...]

És nem tudok utánad szeretni senki mást, bah,
jöhet akárki szebb nő, mindig csak pótszereplő,
csak beugrott helyetted, s egy szőke kis fejet tett
a vállgödörbe, majdnem olyan, de mégse, jaj, nem –

a történetbe Trisztán helyét nem látja tisztán,
az övé lett Izolda, de csak egy epizódra,
és nem az ő hibája, ha mások női bája
már nincs rá úgy hatással, ha nem érdekli más csaj,

max férfúúúlag már, amúgy a lelke stagnál,
a szív nem ver riadtan – a bájital miatt van,
hogyan azt megitta Trisztán, már nincs mit tenni ezután,
megitta, hát megitta, megváltja majd a kripta –

hát nincs mit tenni már most, akár egy régi János,
savanyú képet öltök, akár a régi költők,
régii Gyulák, Mihályok, s tűnt vágy után ki nyávog,

s busongva és epedve éneklek itt rekedtre
a torkomat neked, te hideg hölgy holtomiglan,
míg lantom húrja nyikkan, s amíg torkomba van nyikk...

De mit vesződöm én tevéled, édes, annyit?

Kőríz Imre

PUZZLE

A darabkák határai
nem természetes határok.
Többnyire az objektumok sem ismerhetők fel:
hogyan az alaktalan lapkán tenger kéklik,
vagy busz,
csak a teljes kép ismeretében lenne eldönthető.
Elégdjünk meg – mivel?
Egy meghibásodott pogácsaszagató
madárszárny végét és inggallért
egybenemetsző önkényének villanásaival?
Az önműködő, fantáziátlan türelemmel,
amelynek egy örült rendszerű,
hézagmentes térképháló az eredménye?
Vagy a kiömlő gyufák pontos számát is
első pillantásra megállapítók
mindent összelátó,
kegyelmi autizmusával?

TOLDI ÉJSZAKÁJA

Születésnapra Lator Lászlónak

Letérdelt a földre, nem ügyelve másra,
félrebillent fejjel úgy mozgott a szája.
Összeroppan a rúd: ami csak volt benne,
kívánatos ízzel, jóízűen nyelte.
Reszkető ajakkal mit se kímél tőle,
véginél ragadja, szíja ki belőle
bűvös-bájos mézét, úgy, hogy édességén
tisztan nyál csordul ki a lány szája végén.

Visszajő a leány, ha elég nem lenne,
mint szilaj csikóé, magas volt a kedve:
rettentve sikolt fel, véges-végig méri,
nyelve a szájában meg nem tudna féni.
Combot nyújt, a legény véges-végig nyalja,
délcegen megűli, nagyokat döf rajta,
összezsibbasztotta, megrészegítette:
ennyibe került, míg elszenderíthette.

De lám, mintha ördög volna belé bújva,
Miklós hengeredik, s talpra ugrik újra,
s mint midőn a bika, csak most jó a nagyja:
fel-feláll a farka, s hátul megtámadja.

Mintha fénylő kardját, serényül forgatja,
párját fekhelyéből sűrűn osztogatja:
mennél előbb görnyed, annál inkább dagad,
megeged lassanként, valamint a patak,
úgy kél a sohajtás, előrehajolva,
mintha szíve-lelke a szemében volna.
Lehanyatlott aztán, s akárhova nézett,
még szemét behunyva is folyt az igézet.